

УДК 316.346.32-053.9

Дударьов В. В.¹, Андрієнко О. С.²

¹ канд. політ. наук, доц. ЗНТУ

² студ. гр. СН- 215 ЗНТУ

СПЕЦИФІКА СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ З ЛЮДЬМИ ПОХИЛОГО ВІКУ

Демографічні дані говорять про те, що відбувається тенденція зростання кількості людей похилого віку, і в суспільстві спостерігається дискримінація людей за віком, тобто неприйняття молодим і сильним поколінням старих і слабких. Тому з року в рік соціальна робота з людьми похилого віку набуває дедалі більшої актуальності, стає більш значущою частиною соціальної політики. Люди похилого віку потребують підтримки, захисту, допомоги та піклування для того, щоб повноцінно функціонувати в суспільстві, не бути ізольованими від суспільства і не стати тягарем для оточуючих.

У наш час життя люди літнього віку зіштовхуються з багатьма проблемами, а саме: економічними, матеріальними, психологічними та побутовими, які ставлять їхнє життя на рівень виживання. Ці проблеми виникають тому, що більшість людей похилого віку відчувають труднощі через відсутність підтримки від близьких людей, залишаються самотніми, стають хворобливими, немічними. Соціальна політика в Україні є

недосконалою і не в змозі задовольнити всі потреби людей похилого віку. Проблеми осіб даної вікової категорії населення є і залишаються актуальними і потребують невідкладного вирішення з боку держави, суспільства та оточуючих. Саме тому необхідно працювати і вдосконалювати діяльність у сфері соціальної роботи з людьми похилого віку, розробляти нові принципи, форми та методи роботи з цією категорією українського суспільства.

Соціальна робота з людьми похилого віку завжди вважалась і вважається однією з найважчих у психологічному плані. Тому соціальні працівники повинні мати універсальну підготовку щодо всіх аспектів життя людей похилого та старечого віку, усвідомлювати величезну кількість психологічних, психопатологічних, соматичних, морально-етичних проблем, які виникають у людей цього вікового періоду. Слід розуміти, що населення старших вікових періодів – це група, яка характеризується широким спектром внутрішніх відмінностей.

Головне – врахувати те, що кожна особа похилого віку – це особистість і як особистість є самоцінністю. Особистість визначає й особливості процесу старіння. Кожна людина унікальна у своєму «Я». Тому слід розглядати старість як період розвитку, який відіграє специфічну роль у системі життєвого циклу людини.

Проаналізувавши старість як соціальну та наукову проблему можна говорити про те, що люди похилого віку зіштовхуються з багатьма проблемами, що лежать в економічному, психологічному, побутовому, соціальному та медичному обслуговуванні. Також для людей похилого віку характерною є проблема соціальної ізоляції, страждання від самотності, нерозуміння оточуючих через їхні звички та небажання їх змінювати. На основі цього, можна зробити висновок що, соціальна робота з даною віковою групою здійснюється не завжди ефективно і не на достатньому рівні через відсутність обґрунтованих стратегій обслуговування та обмеження соціально-економічних можливостей держави забезпечити достатніми ресурсами цей напрям діяльності. Зауваживши викладене, можна зробити висновок, що дані проблеми потребують подальшого наукового дослідження і розроблення нових стратегій та форм обслуговування людей похилого віку.